

KAS – Turkije BCD – DUIKWEEK

Zaterdag 21/09/2002 – vrijdag 27/09/2002

Hoofd van de delegatie, chef en opperhoofd: Paul De Clerck. Andere leden van de zending: Alain Loos, Emanuella Vettenburg, Arlette Verbeeck, Stijn Van Itterbeeck, Guy Nolf, Nadine Lenclu, Michel Cogghe, Patrick Lahaye, Albert Ceyskens, Mathieu Bocken, Kris Temmerman, Gunter Moens, André Princen, Betty Dignef, Jacobus Spoelstra, Marie-Madeleine Debruyne, Marc Van Cauteren, Henri Vande Gucht, Helen De Koster

Zaterdag 21/07/02

7h35' laatste duiven vallen op Zaventem.

De meeste hebben bagage mee voor een reis van 4 weken; er is dus heel wat overgewicht; Paul wendt zijn verleidingstalenten aan om het probleem bij de incheck-dame op te lossen.

Bij de controle van de handbagage hebben de veiligheidsmensen een probleem met de duiklampen; wat deskundige uitleg vanwege het opperhoofd lost ook hier weer het probleem op. We denken dat dit soort problemen achter de rug is tot de materiaalmeester aantreedt met zijn "BOSCH"-koffer. In Gods naam! Een boormachine in het vliegtuig? Ben je helemaal gek? Stond er te lezen op het gezicht van een van de veiligheidsdames.

En dan haar teleurstelling, er zit slechts een onderwater fototoestel in. In het vliegtuig verloopt alles rustig en volgens schema; behalve dan dat de catering niet voorbereid was op een bende Belgische bierdrinkers – de lieve dames waren meteen door hun voorraad heen. De aankomst verloopt probleemloos, we zijn vroeger geland dan gepland.

Na het langslopen bij het bankkantoor op de luchthaven, veranderen we plotseling van sukkelaar in multimiljonair.

Na enig zoeken vinden we onze chauffeur en zijn busje.

De reglementaire bagagehoeveelheid past bijna in de koffers van het busje, de rest wordt binnen opgestapeld.

240 km voor de boeg, hoofdzakelijk kustweg met mooie uitzichten.

Onze chauffeur is niet van plan zijn voertuig te martelen, bergaf gaat het soms wel tot 90 maar in de bergop halen wij meestal met moeite 20 km/h. Het gemiddelde ligt echter toch niet slecht, in ongeveer 4 uur bereiken we ons hotel.

De eerste indruk van het hotel valt aardig mee, kamers ook en het avondbuffet zijn eveneens in orde.

Avondwandeling in het stadje, gezellige sfeer, met of ondanks de Duitsers; het lijkt wel een Duitse kolonie. De plaatselijke bevolking is in ieder geval vriendelijk en niet opdringerig.

's Avonds wordt ons duikmateriaal opgehaald en naar de boot gebracht.

22/09/02 – eerste duikdag.

Blauwe hemel, prachtig weer.

Ontbijt om 7h30' – eerste begroeting door de wespen, er is blijkbaar een wespennest in de omgeving. Wij houden er niet van maar Jaap heeft er – na een vroegere erg slechte ervaring – een ernstige hekel aan. Guy doet zijn best om de vervelende dieren af te slachten maar ze zijn blijkbaar in de meerderheid.

Wandeling – nogal steile berg af – naar de boot.

8h55' – iedereen heeft aangemonsterd en inspecteert zijn materiaal.

Duikflessen van 12 liter – 200 Bar.

Bert heeft zijn zwembroek voorzien van een extra ontluchtingsopening, waarschijnlijk om sneller te kunnen dalen als hij zijn turbo inschakelt.

Afvaart naar de eerste duikplaats – Cotton Canyon – mooie avontuurlijke duikplaats, aardig wat vis, verhakkeld scheepswrak. Bert zakt als een steen en bereikt als eerste de bodemEerste onder water indruk: geen levende koraal, grauwe kleur.

Tegen de middag retour naar het stadje voor een licht middagmaal naar keuze; de meeste houden het met een of andere “XX – burger” en een biertje op een terrasje.

Nog even een toeristische wandeling tot aan het amfiteater, mooie hoop kapotte stenen uit de Romeinse oudheid.

Terug naar de boot voor de volgende duik. Marc gooit de vislijn uit, de vissen blijken niet agressief te zijn – of ze kennen de truk – ze bijten niet.

Duikplaats: Besmirly.

Ook hier weer een aangename rustige duik. Arlette vindt een mooie schelp, onze bootkapitein is echter onverbiddelijk, die schelp moet in zee blijven.

Emanuella begint onder water te prutsen met haar

vlammende penis die de hoogte in schiet.

Enkele kanjers van zeebaaren komen hier en daar even goede dag zeggen of kijken van op veilige afstand naar die luchtbellmakers.

Bij de terugkomst in de haven willen enkelen de suggestie van Marc volgen om de zonsondergang te zien van op het amfiteater. Die zonsondergang was echter niet zo vroeg voorzien. Dus wordt dat schouwspel terug op het programma gezet voor de volgende avond.

De anderen van de groep keerden rechtstreeks terug naar het hotel waar ze de terrasliggers rond het zwembad een niet gevraagde douche bezorgen.

Na het avondeten en een laatste pintje of glaasje raki – tegen de aristocratische prijs van een paar miljoen - zoeken de meeste hun nest op.

Maandag 23/09/02 – tweede duikdag

Duikplaats Aperlai.

7h30' ontbijt; rapport van enkelen die de avond voordien, in het stadje, een cursus Turks pijpen volgden. De wespen zijn er ook weer, tot ergernis van niet alleen Jaap.

Op weg naar de boot geeft Helen in demonstratie droogduiken. De duik zelf zag er goed uit, haar lichaam was er blijkbaar toch niet genoeg op getraind; een paar genietters sprongen meteen bij om haar kneuzingen te verzorgen.

Op de boot ligt het vlees voor de middag reeds tentoongesteld – ziet er niet slecht uit.

Op weg naar de duikplaats gooien Mark en Guy de vishaken uit.

Guy slaat een tonijn aan de haak, die wordt veilig binnen gehaald en door de schipper gereinigd en klaar gemaakt voor de barbecue.

Voormiddag duik: rifduik, aardig wat stroming.

Marie-Madeleine na 20 minuten reeds terug, Tjeu had haar een 10 liter flesje aangesmeerd. Tegen de middag leggen we aan voor het middagmaal in een prachtige, rustige baai waar de kapotte stenen liggen van een half verzonken dorp gedateerd van om en bij de 3000 jaar geleden.

Onze schippers tonen ook een goede barbecue te kunnen bereiden.

Voorgerecht: gegrilde tonijn, daarna het hoofdgerecht met balletjes van runds- en lamsgehakt aangevuld met een salade van tomaten, pepers, ..., smaken heerlijk.

Na het eten is er tijd voor een duik in het water; Betty doet een poging – de eerste in haar leven – tot snorkelen aan de hand van de immer beschikbare Emanuella, dat gaat goed tot Betty dorst krijgt en begint te drinken, spijtig genoeg is het geen bier maar smaakt het eerder naar zoute vissenp.; Emanulla en Alain nemen haar op sleeptouw en brengen haar veilig terug aan boord. Guy neemt Nadine mee snorkelen, daarna heeft hij een afspraak met een haai, hij roept Jaap er bij en die krijgt ook de kans om het visje – minstens 2 meter lang – te zien. De haai – zou een verpleegsterhaai zijn – wil met de twee geen gevecht aan gaan en pakt de biezen.

Ondertussen is ons Letje zeeziek geworden, uit sympathie doet Tjeu hetzelfde – de vissen zijn tevreden.

16 uur, 2-de duik van de dag, bij Sari Ot Island. Mooie rotsmassa's, prachtig zicht in de diepte onder water en heel wat vis.

Op de terugreis trachten de 2 vissers nog een vis aan de haak te slaan – zonder nadelige gevolgen voor het visbestand.

In de haven heeft onze hovenier zijn 20 meter lange jacht op onze aanmeerplaats aangelegd tot grote ontevredenheid van onze kapitein. Dan maar een ander plaatsje vinden om aan te meren; voor ons wordt het even klauteren over een andere boot om aan land te raken.

Zonsondergang op het amfitheater gemist, Paul zal reservaties voor een volgende avondvertoning vragen.

20 uur – avondeten op het terras van het hotel; Arlette en Tjeu zien er terug gezond uit.

Het eten is goed, na wat aandringen krijgen wij ook koud bier geserveerd.

22 uur, de meeste naar bed, de rest ... horen we morgen wel.

Dinsdag 24/09/02 – duikdag 3.

7 h 30' ontbijt – R.A.S.

8 h 30' vertrek naar de boot, iedereen ziet er gezond uit.

Tjeu heeft een Turkse short gekocht, met het kruis tussen de knieën.

9 h afvaart naar de duikplaats, op de boot insmeren met zonnecrème, nazicht van materiaal.

Marc en Guy werpen de vishaken uit; Marc ongelukkig, Guy vangt zijn 2-de tonijn.

9 h 50' Marc op de rand van de depressie, Guy vangt zijn 3-de tonijn.

11 h duik op Panorama Reef.

Emanuella en André zien een adelaarsrog. Emanuella is opgetogen, dit is pas de 2-de maal in haar duikcarrière dat ze er een ziet – voor André uiteraard de eerste.

Heel wat zilvermakreel in de omgeving.

André probeert voor de eerste maal zijn foto toestel met onderwaterbehuizing. Alain gaat ook wat plaatjes schieten onder water.

12 h 30' lunch aan boord, barbecue van heerlijke tonijn en andere vis (brasem) met salade.

Voor de afvaart naar de volgende duikplaats nog even een plons in de nabijheid van een prachtig wit zandstrandje; spijtig van de vele muggen ! Wat verder, nog een stop voor een snorkeltochtje naar een grot met vleermuizen – het stinkt er naar ammoniak.

De flessen worden aan boord gevuld, dat neemt aardig wat tijd in beslag en oorstopping zouden ook niet ongepast zijn.

16 h 15' briefing voor de duik op Gurmenli Rocks. Henri geeft de “juiste” kompasrichting aan.

Voor sommigen is er een school barracuda's op de afspraak.

Het avondeten in het hotel wordt kort en licht gehouden voor de avondduik.

21 h 30' avondduik op Light House, even buiten de haven van Kas – strikte opdracht van ons opperhoofd: niet dieper dan 15

meter.

Voor André, Kris en Gunter wordt het hun eerste nachtduik.

André levert met de assistentie van Emanuella een uitzonderlijke prestatie, hij verpulvert zijn duurrecord onder water: 53 minuten en 60 bar restdruk.

Onder water krijgt Arlette al snel koude rillingen - of zijn het rillingen van de koude? – na 20 minuten is ze terug boven.

Sommigen hebben een ontmoeting met een octopus anderen met sardienen.

Mooie dode natuur, maar in het licht van de lamp zie je toch dat er klein leven op de bodem aanwezig is. In het licht van de lamp komen de mooie kleuren van vissen, wormen, ... en rotskristallen tot hun recht.

Woensdag 25/09/02 duikdag 4.

Arlette opgestaan met 15 muggenbeten, André brengt verzachtende “After Bite” op haar 17 bobbelkes aan.

Nadine heeft ook haar deel van de muggenbeten gekregen.

We worden nog altijd niet gewoon aan de wespen; Guy neemt geen honing of jam meer bij het ontbijt in de hoop ze niet te lokken en daardoor Jaap het ontbijt iets aangenamer te maken.

9 h 15' afvaart naar “Flying Fish” voor de diepe duik.

Op een diepte van ongeveer 60 meter ligt een vliegtuig. Onze chef geeft de nodige instructies en de strikte richtlijnen aan diegenen die naar deze diepte willen en mogen.

Er zullen geen risico's genomen worden en het verblijf beneden zal kort zijn. Met 12 liter flessen kan men zich niet veroorloven beneden rustig wat rond te hangen.

De duik verloopt vlekkeloos. Er zijn geen problemen geweest.

De Thieu is ongelukkig omdat de duik zo kort was, maar hij was weer niet op tijd klaar wegens een late plasbeurt en was daardoor ook de laatste beneden.

Middagmaal in een restaurant in een baai, overzet met een vissersbootje.

Mooi uitzicht over de baai.

15 h namiddag duik “The Cave”

Grotduik, mooi, koud, een grote baars kijkt ons verwonderd aan maar blijft er rustig bij.

16/09/02 laatste duikdag.

Ontbijt met de wespen, ondertussen een traditie.

Betty slaat naar een wesp, de ober is het slachtoffer, die vraagt zich af wat hij misdaan heeft. Letje zit met een blauwe kleine teen en een bloedstorting in haar voet - gisteren avond was het weer feest in het zwembad en onze kleuters waren door het dolle heen op de schuif-af, een ongevalletje is dan gauw gebeurd. André vraagt aan onze Kine-police om die teen even te verzorgen.

Michel wordt aangemaand om op tijd zijn aflat te verdienen zodat hij niet te laat komt voor het vertrek naar de kade; de schuld wordt echter in de schoenen (?) van kamergenoot Patrick geschoven.

Op het dek van de boot legt Arletje zich te zonnen; Henri maakt aanstalten om een praktische les te geven in reanimatie op een levende pop.

Na het zonnebad wil Letteke even verfrissen en profiteert van de harington aan dek om er in onder te duiken; dat ze het hele dek onder water zet merkt ze zelfs niet op.

Marc heeft het vissen opgegeven. Tjeu neemt over maar heeft er het geduld niet voor.

10 h 30' duik in de "Tunnel".

Prachtige wanden, Tjeu brengt Marie-Madeleine naar een zijgang die nog mooier is.

Middagmaal aan land, iedereen vrij tot 15 h voor het vertrek naar de laatste duikplaats van deze vakantie.

16 h duik op "Neptune Reef".

Dit blijkt een amforen kerkhof te zijn.

Tjeu ziet een octopus, wil hem een pootje geven maar doet dat met de verkeerde poot, octo is op een van zijn tenen getrapt en wil Tjeu op zijn gezicht slaan. Een gevecht in regel ontstaat tot dat er een buitenstaander Tjeu een rode kaart geeft. Beide vechtbazen laten mekaar los en ieder gaat/zwemt zijn weg.

Emanuella en Stijn tonen zich de zuinigsten met een duikduur van ruim boven het uur.

Na de duik vragen wij ons af of Tjeu voor ons op die duikplaats gepasseerd is, er lag bijna geen enkele hele amfoor meer.

Jaap Spoelstra spoelt zijn spullen na de laatste duik. Arlette heeft haar duiken zonder te veel pijn aan haar teen kunnen afwerken.

19 h hotelterras – aperitief met toast op de "briefing plasser" (wie anders dan Tjeu dacht je)

Akuna matata zegt Guy.

Enkele van de aanwezige grijsjarigen beginnen – onder invloed van de raki – geschiedenissen van een halve eeuw geleden op te halen.

Na het avondeten zakken wij af naar de Nautilus club, om onze eet- en drankrekening op de boot te vereffenen. Nog een laatste avondwandeling door het stadje en dan weer naar bed.

Vrijdag 27/09/02 – laatste dag, uitstap naar de Saklikent Gorge.

Ontbijt: de Duitsers hebben ons terras gebied ingenomen – wij wensen hen veel wespen.

Meer centraal op het terras hebben wij inderdaad minder last van de wespen.

Een drietal stoere mannen van het team hebben een duik in het nachtleven van Kas gepleegd; blijkbaar waren ze voorzien van grote (en/of veel) flessen, het werd een lange duik. Dat het een vermoeiende duik was is nog te zien op hun gezicht.

De bus voor de uitstap meldt zich een uur te laat, maar naar Turkse normen is het een aangename comfortabele bus – behalve voor de lange benen.

Deze uitstap is eveneens de moeite waard.

Na een stuk loopbrug begint het echte plezier; eerst een ijskoud voetbad in de samenloop van de canyon rivier met de ondergrondse rivier. Daarna over de keien stroomopwaarts door de canyon; de moeilijkheidsgraad stijgt met de afstand; de waaddiepte kan soms verraderlijk veranderen.

Dan volgen de klimpartijen; eerst over dikke keien, dan over gladde manshoge rotsblokken. Ook de dames doen nog steeds mee, zij het met steeds meer inzet van mannelijke spierkracht. Ondertussen zijn we allen doornat. Bij de waterval krijgt André schrik voor zijn foto toestel - hij heeft de waterdichte behuizing niet mee – en blaast samen met Betty de aftocht. Met de hulp van een

“inboorling” doen ze de afdaling van de rosten. De anderen gaan nog even verder tot het ook voor hen niet meer redelijk lijkt. Druipnat komt iedereen terug bij de bus voor het omkleden. Dan volgt het middagmaal en de terugreis.

Op de terugweg stoppen wij bij een tapijthandel waar we een zeer interessante uiteenzetting krijgen over het maken van tapijten. We krijgen inzicht in de gebruikte materialen, wol, katoen en zijde; de knopen, enkele en dubbele knoop; de zijden draad, van larve tot gesponnen draad. Daarna nog een show van tapijten, begeleid van een drankje, met de bedoeling om ons tot kopen te overhalen. Onze groep zit blijkbaar echt kort bij kas; er wordt niet gekocht. Onderweg nog een paar mooie plaatjes schieten en wat herinneringen ophalen. Stop bij de markt van Kas; sommigen willen nog wat inkopen. Alle grote merken uit de kleding- en uurwerksector worden er aangeboden aan betaalbare prijzen. Terug in het hotel wordt het laatste vuil van de canyon langs de binnen- en buitenkant weggespoeld. Laatste avondmaal samen op het terras.

Aan tafel brengen wij dank aan Marc die de reis voorbereid had.

Ook ons opperhoofd, de Pol, krijgt terecht een bijzondere dankbetuiging.

Het hotel, het eten, de omgeving, de boot, de bemanning, de duiken, de organisatie en planning, alles was absoluut in orde. Er wordt meteen gesuggereerd om binnen 2 jaar richting Cuba te gaan. Maar dat is nog maar een suggestie.

Valiezen pakken en naar beneden sleuren, rekeningen betalen en dan na een laatste afscheidsdrink wachten op de bus voor de terugreis naar Antalya.

Wachten.... . Onze gelegenheidsentertainer Henri, op het eind van zijn week-contract, zorgt nog eens voor de nodige hilariteit.

De bus komt met méér dan een uur dertig vertraging. Dezelfde chauffeur en bus als bij de komst. De chauffeur blaast als hij ons ziet. Iedereen helpt bij het inladen en in geen tijd kunnen wij wegrijden.

De chauffeur lijkt de toestand begrepen te hebben en heeft er blijkbaar zin in gekregen. Hij

schakelt als een F1 piloot, maar dan met dubbele koppeling. Bijna continu meldt zijn beeper dat hij boven de 90 km/h zit. In drie en een half uur zijn wij op de luchthaven.

Iedereen uit de bus, bagage mee, inchecken, door de eerste controle en dan ... het vliegtuig heeft 45' vertraging.

We hebben nog rustig de tijd om een

kleinigheid te eten, iets te drinken of wat te kopen.

De vlucht verloopt heel rustig, de meeste vallen in slaap.

Als we boven Zaventem komen wil de piloot iets goed maken en trakteert hij ons op een half uurtje sightseeing boven Brussel. Door de mist valt dat zicht echter tegen. Daarna verloopt de landing zonder problemen; alle valiezen zijn er ook bij en iedereen vindt zijn vervoer naar huis.

Alle deelnemers vinden de reis absoluut geslaagd en danken Paul en Marc voor het organiseren en hun inzet. We mogen ook een bijzondere dank geven aan de ganse groep voor de fijne en plezante sfeer waarbij iedereen voor iedereen ter beschikking was.

Dit verslag kan pas vollediger worden als je van iedere deelnemer er zijn eigen anekdotes aan hoort. Volledig kan het niet zijn want de echte sfeer – zowel boven als onder water – kan niet in enkele woorden weergegeven worden.